

РЕШЕНИЕ

№ 72

гр. Враца, 01.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, Ш-ТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на единадесети януари през две хиляди
двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Росица Ив. Маркова

Членове: Христо Н. Христов
Катя Н. Гердова

при участието на секретаря Галя Цв. Иванова
като разгледа докладваното от Христо Н. Христов Въззивно гражданско дело
№ 20231400500606 по описа за 2023 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 624/03.11.2023 г. по гр. д. № 1507/2023 г. по описа на Районен съд - Враца са отхвърлени предявените от В. С. З., с ЕГН *****, от *** против Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи /ОДМВР/ *** обективно кумулативно съединени осъдителни иски с правни основания чл. 179, ал. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи /ЗМВР/ и чл. 86, ал. 1 от Закона за задълженията и договорите/ЗЗД/ - за осъждане ответникът да заплати на ищеца сумата от 2101,16 лв., представляваща разлика между дължимо и изплатено допълнително възнаграждение съгласно т. 6, б. г от решение № 282/15.07.1993 г. на Министерския съвет/МС/ за периода 16.07.2022 г.-15.06.2023 г., ведно със законната лихва върху сумата, както и 106,22 лв. мораторна лихва от 01.08.2022 г. до 15.06.2023 г. С решението е осъден В. С. З. да заплати на Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи/ОДМВР/ *** сумата от 250 лв. деловодни разноски/юрисконсултско възнаграждение/.

С определение № 1849/20.11.2023 г., по реда на чл. 248 ГПК, е отхвърлена молбата на ищеца В. С. З. за изменение на решението в частта за разноските /за намаляване на присъденото на ответника юрисконсултско възнаграждение от 250 лв. на 100 лв./.

Постъпила е въззивна жалба от ищеца В. С. З., срещу решението, като се твърди, че

същото е незаконосъобразно - неправилно поради нарушение на материалния закон и поради съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Съдът приел неправилно, че процесните договори между ОДМВР - Враца и „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД не касаят ищеца. В случая освен общоприложимата норма на чл. 21, ал. 1, предл. първо от ЗЗД налице била и особената хипотеза на договаряне в полза на трето лице по чл. 22 от ЗЗД. Ищеца не бил страна по тези договори, но при направена уговорка в негова полза той имал право да се ползва от нея. В този смисъл била и т. 1 от Тълкувателно решение № 30 от 17.VI.1981 г., ОСГК, в което изрично било посочено, че „Третото лице може да иска само изпълнението на договора от длъжника-обещател в негова полза или обезщетение за неизпълнението на задължението“, както и че „То не е страна по договора, макар той да е сключен в негова полза.“. Нито една от клаузите, касаещи уреждането на възнагражденията на служителите в МВР, не касаела пряко или косвено предмета на договора. Предметът на договора бил точен, ясен, по него не се спорело и между страните и не било налице тълкуване от страна на съда, а именно: „Охрана на ядрените съоръжения, ядрения материал и радиоактивните вещества на „АЕЦ Козлодуй“. Редът за извършване на охрана на стратегически обекти като АЕЦ „Козлодуй“ не можел да се договаря свободно между страните, тъй като бил уреден с ИНСТРУКЦИЯ № 8121 з-1415 от 20.11.2015 г. за реда и организацията за осъществяване на дейността по охрана на обекти по чл. 14, ал. 2, т. 4 от Закона за Министерството на вътрешните работи, Издадена от министъра на вътрешните работи, обн., ДВ, бр. 93 от 1.12.2015 г., в сила от 1.12.2015 г., изм. и доп., бр. 36 от 27.04.2018 г., в сила от 1.05.2018 г., бр. 6 от 18.01.2019 г., бр. 23 от 19.03.2021 г., в сила от 19.03.2021 г.. В посочената инструкция никъде не се откривали норми относно възнагражденията на служителите. Следователно договореното между ОДМВР - Враца и „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД, освен, че било регламентирано в процесната част в т. 6, б. г от Решение № 282/1993 г. на МС, представлявала и уговорка в полза на трето лице. Уговорката между страните никога не била АЕЦ „Козлодуй“ ЕАД да заплаща на служителите определени суми на процесното основание, а да ги заплаща на ОДМВР - Враца (чл. 2.8 от стария и чл. 2.10 от новия договор). Уговорката в полза на трето лице била поета от ОДМВР - Враца, което се задължавало да изплаща на своите служители преведените суми от „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД. Тази уговорка се установявала както от клаузите по т. 2 на договорите, така и от задължението по чл. 177, ал. 1 от ЗМВР именно ОДМВР - Враца да заплаща на ищеца дължимите му основни и допълнителни месечни възнаграждения. Именно поради тази причина ищеца имал претенция към лицето по договор, което е ангажирано да поиска съответната сума за процесното допълнително възнаграждение и да му я изплати - ОДМВР - Враца чрез нейния директор. Изцяло се противопоставя на становището на съда, че ОДМВР - Враца е някакъв вид посредник в процесните плащания, тъй като това не отговаряло на правната и фактическата обстановка. Единственото задължено към ищеца лице, което да заплаща месечните му възнаграждения, било само и единствено ОДМВР - Враца. Дали сумите, с които му се изплащат възнаграждения във връзка със служебното правоотношение между него и ответника, се превеждали от държавния бюджет, или от друг източник, било изцяло без значение. Обратното означавало установяване на правов ред, при който частни

лица биха могли да плащат законно на служители на МВР за изпълнение на служебните им задължения, което било изцяло недопустимо. Държавните служители представлявали и служели само на държавата и на никого друго. От съществено значение било, че не е допустимо в договор между две лица да се уговарят задължения на трето лице без негово съгласие и още по-малко без негово знание, а само ползи, *per argumentum a contrario* от чл. 22, ал. 1 от ЗЗД. Следователно изобщо не било допустимо уговарянето на клаузи в договора, които засягат негативно правото на ищеца да получи процесните допълнителни възнаграждения в максимален размер, като посочените от съда чл. 4.1.7 от процесните договори и като посоченото безспорно установено едностранно намаляване на максималната сума на процесното допълнително възнаграждение в цитираните от съда Вътрешни правила. Уговорените такива клаузи изобщо не могли да бъдат противопоставени на ищеца, който желал да се ползва от уговорената сума в абсолютния размер в колона 4 от Приложение 4. Нещо повече — не било законно, морално и допустимо на искане на служителя за заплащане на обезщетение за неизплатени суми да се противопоставят възражения за приети критерии между органа по назначаване и трети лица, които никога не са му били представяни, за които служителят не е знаел, не е можел да съобщи и които стоят извън възможността му да възрази. Налице било противоречие с общите норми на трудовото законодателство, които изискват равнопоставеност при договарянето и забрана за намаляване на уговорените възнаграждения на служителя без негово съгласие. Конкретният случай изисква да се отчете, че служебното правоотношение възниквало при определени от органа по назначаване в съответствие със законодателството правила за изплащане на основни и допълнителни възнаграждения, които отново трябвало да бъдат сведени до знанието на служителя, за да имат валидност спрямо него, особено ако касаят възможността за едностранно намаляване на някои месечни възнаграждения. След като на ищеца било известно единствено Приложение 4, а именно определеното с изричен акт на органа по назначаване допълнително месечно възнаграждение по т. 6, б. г от РМС № 282/1993 г., то било валидният акт, спрямо който може да бъде определяно и изплащано възнаграждението му. Съдът бил изцяло непоследователен в становището си, че от една страна ОДМВР -Враца и „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД са равнопоставени страни по договорите, а от друга - „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД имал прерогатива да определи механизма за изчисляване на процесните възнаграждения. Налице било и цялостно неразбиране на природата и характера на процесните договори по чл. 92, ал. 1 от ЗМВР, които в никакъв случай не били обичайни договори за изработка, пораждащи и уреждащи облигационни отношения между равнопоставени субекти по ЗЗД. На първо място, това били договори по Закона за обществените поръчки, които се подчиняват на различни правила от общите изисквания на ЗЗД. На следващо място, при сключването на тези договори не се договаряли произволни суми между страните, а възложителите по договорите били изцяло ограничени от предварително установените от министъра на вътрешните работи суми и одобрените от него таблици с такива суми, какъвто бил всеки случай на сключване на договор по чл. 92, ал. 1, т. 1 вр. чл. 92, ал. 4 от ЗМВР (Договорите по ал. 1 се сключвали от структурите по чл. 37 след разрешение на министъра на вътрешните работи). Нещо повече - и самите дейности по

охрана на обекти по чл. 92, ал. 1 от ЗМВР не могли да бъдат произволно договаряни, а се подчинявали на изискванията на ИНСТРУКЦИЯ №81213-1415 от 20.11.2015 г.. След като било налице предварително определена и одобрена от министъра на вътрешните работи сума за заплащане по колона 4 от Приложение 4 на процесните договори, то това било и базата, върху която трябвало да бъде изчислявана сумата за получаване от ищеца. В този смисъл всички заключения на съда в посока на утвърждаване на свободното договаряне между страните по договор по чл. 92, ал. 1 от ЗМВР почивали на погрешни законови норми. От особено значение било, че Приложение 4 към процесните договори представлява таблица, издадена от директора на ОДМВР — Враца - орган по назначаването на ищеца, която имала характера на официален документ, нормиращ точния размер на възнаграждението по т. 6, б. г от РМС № 282/1993 г.. Следователно налице бил изричен акт на органа по назначаването, който съдът погрешно назовавал като „работодател“, който определял това възнаграждение в противоречие с погрешното заключение на съда, че такъв акт не съществува. Този акт не бил оспорен от ответника, нито се спорила неговата стойност на официален документ и обвързващата сила, която имал по чл. 179, ал. 1 от ГПК. Не било вярно, че ищецът не е адресат на т. 6, б. г. от РМС № 282/1993 г. В текста на тази точка изрично било посочено, че средствата се осигуряват за допълнителни възнаграждения на служителите на МВР, участващи пряко в осъществяване защитните дейности на централата. Ищецът безспорно бил от тези служители и бил заинтересован от получаването на тези допълнителни възнаграждения. По този въпрос не съществувал спор между страните, като не се спорело и, че ищецът принципно има право да получава такива допълнителни възнаграждения, което безспорно го правело адресат на тази точка от РМС № 282/1993 г.. Не било вярно, че ОДМВР - Враца няма задължение по РМС № 282/1993 г.. Осигурените от „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД не стигали по чудодееен начин до ищеца, а бивали преведени от „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД на ОДМВР - Враца, която както чрез това РМС, така и чрез процесните договори се задължила да изплаща въпросните допълнителни възнаграждения на ищеца. Нормата на чл. 179, ал. 4 от ЗМВР изрично разпореждала, че на служителите на МВР се изплащат и допълнителни възнаграждения, определени с акт на Министерския съвет, какъвто бил настоящия случай. Именно неизпълнението на това задължение, което е засилено и с неизпълнението на поетата уговорка ОДМВР - Враца да изплаща възнаграждение в пълен размер на ищеца по колона 4 в Приложение 4 от процесните договори било причина за настоящото дело. От горното следвало, че ОДМВР не само че има задължения по тази точка от РМС № 282/1993 г., а е основният адресат и виновник за водене на настоящото гражданско дело поради неизпълнение на въпросните задължения. Съдът приел неправилно, че сериозна част от допълнителните месечни възнаграждения с постоянен характер, каквито са тези по т. 6, б. „г“ на РМС № 282/1993 г., може да бъдат договаряни ежемесечно от основната структура на МВР по чл. 37 от ЗМВР - ОДМВР - Враца и от заинтересованото лице по чл. 92, ал. 1 от ЗМВР - „АЕЦ - Козлодуй“ ЕАД. Налице било цялостно неразбиране на природата и характера на процесните договори по чл. 92, ал. 1 от ЗМВР, които в никакъв случай не били обичайни договори за изработка, пораждащи и уреждащи облигационни отношения между равнопоставени субекти по ЗЗД. На първо

място, това били договори по Закона за обществените поръчки, които се подчинявали на различни правила от общите изисквания на ЗЗД. На следващо място, при сключването на тези договори не се договаряли произволни суми между страните, а възложителите по договорите били изцяло ограничени от предварително установените от министъра на вътрешните работи суми и одобрените от него таблици с такива суми, какъвто бил всеки случай на сключване на договор по чл. 92, ал. 1, т. 1 вр. чл. 92, ал. 4 от ЗМВР (Договорите по ал. 1 се сключвали от структурите по чл. 37 след разрешение на министъра на вътрешните работи). Нещо повече - и самите дейности по охрана на обекти по чл. 92, ал. 1 от ЗМВР не можеели да бъдат произволно договаряни, а се подчинявали на изискванията на ИНСТРУКЦИЯ № 81213-1415 от 20.11.2015 г.. След като имало предварително определена и одобрена от министъра на вътрешните работи сума за заплащане по колона 4 от Приложение 4 на процесните договори, то това било и базата, върху която трябвало да бъде изчислявана сумата за получаване от ищеца. За законосъобразното сключване на договори по чл. 92, ал. 1 ЗМВР, съгласно чл. 92, ал. 4 ЗМВР се изисквало разрешение на министъра на Вътрешните работи. Същото изискване по аргумент от по-силното основание стояло и пред изменението на договорите, включително и на договорените размери на възнагражденията по тези договори. По делото не били представени доказателства, че министърът на вътрешните работи е разрешил по реда на чл. 92, ал. 4 от ЗМВР изменение на договора в частта, касаеща намаляване на определения процент в колона 5 от Приложение 4 - Ценова таблица към договорите. Следователно, намаляването на размера на допълнителното възнаграждение на ищеца с Вътрешни правила, приети едностранно от заинтересованото лице по чл. 92, ал. 1 от ЗМВР противоречало на закона и не можело да бъде прилагано при определяне и изплащане на това възнаграждение. Всички заключения на съда в посока на утвърждаване на свободното договаряне между страните по договор по чл. 92, ал. 1 от ЗМВР почивали на погрешни законови норми. Служебното положение и статутът на държавните служители, назначени по чл. 92, ал. 8 от ЗМВР, назначени във връзка със сключени договори по чл. 92, ал. 1 от ЗМВР се уреждали единствено и само от ЗМВР и действащата нормативна уредба, но не и от договори или други ненормативни източници. Това законодателно решение следвало общата логика на чл. 116, ал. 1, изр. второ от Конституцията на Република България, която изисквала държавните служители да се ръководят единствено от закона, следователно не можели да бъдат зависими от източници на трудови, търговски и политически доходи извън получаваните от държавата възнаграждения. Именно това утвърждавала нормата на чл. 92, ал. 8 от ЗМВР, която ясно разграничавала двете правни отношения, възникващи във връзка с чл. 92 от ЗМВР - първото правно отношение по чл. 92 от ЗМВР било между основната структура по чл. 37 от ЗМВР и заинтересованото лице, а второто правно отношение между съответното лице по чл. 158 и чл. 159 от ЗМВР и служителя. В случая съдът, както и ответника, смесвали тези две отношения, като приемал, че няма законова пречка „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД да участва в определянето на месечните възнаграждения по ЗМВР. Това допускане противоречало на установения правов ред в Република България и не можело да бъде споделено в никакъв случай, тъй като утвърждаването му включвало възможността юридически лица извън системата на

държавните органи да създават частни полиции, служителите на които да се подчиняват на ежемесечни и неутвърдени в ЗМВР договорки за заплащане или отнемане на парични суми от полицаите. Нормата на чл. 9 от Закона за задълженията и договорите ясно посочвала, че договорите не могат да противоречат на закона. С други думи, не било допустимо с договор, включително и по чл. 92, ал. 1 от ЗМВР, да се уреждат механизми, които да включват уреждане на допълнителните възнаграждения на държавните служители в МВР по чл. 92 от ЗМВР по различен от описания в закона начин, както е в двата процесни договора. Съдът приел неправилно, че по процесните договори е определен размер на допълнителното възнаграждение по т. 6, б. „г“ от РМС № 282/1993 г. без долна граница и в размер до определен процент. Съдът не посочвал къде точно в договорите е записано, че на ищеца се дължи сума до определения максимален процент и това било така, защото такава клауза не съществувала. Изрично следвало да се отбележи, че въвеждането на работна група, която да извършва помощна дейност по договорите, по никакъв начин не променяло първоначално договореното, тъй като в Ценовата таблица се касаело за договорено между страните възнаграждение в абсолютна стойност, а в чл. 4.1.7. от договорите се касаело за предложения без задължителен характер от помощен орган без решаващи функции, т.е. нито едно от посочените ограничения в чл. 4.1.7. не преодолявало договореното в Ценовата таблица, защото касаело възможностите на работната група, а не правомощията на директора на ОДМВР - Враца. Никъде не било посочено, че директорът на ОДМВР — Враца е длъжен да приеме каквито и да било ограничения, предложени от работна група. Директорът на ОДМВР - Враца бил обвързан с договореното в колона 5 на Приложение 4 - Ценова таблица към процесните договори, като тези клаузи били публично известни с оглед сключените договори по ЗОП, публикувани в Интернет. Ищецът бил запознат с тези клаузи и очаквал в резултат на добросъвестно отработеното от него време да получава съответния максимален размер на това допълнително възнаграждение. В противовес на горното, ищецът не бил запознат с Вътрешните правила на АЕЦ Козлодуй АД, нито имал възможност да разбере до завеждане на делото на какво се дължи намаляването на базовия размер на това допълнително възнаграждение с 10 процента. В случай, че не изплати пълния размер на допълнителните възнаграждения по тази клауза, директорът на ОДМВР - Враца дължал мотивиран отговор защо не го е направил. Ответникът не доказал да е запознал ищеца с такъв мотивиран отговор. В Ценовата таблица допълнителните възнаграждения били определени в абсолютни, цели числа, без долна и горна граница, както всички останали възнаграждения в таблицата. Възнагражденията на ищеца не зависели от процесните договори, а от посочените елементи в чл. 179 от ЗМВР. В чл. 179, ал. 4 от ЗМВР изрично се сочело, че допълнителните възнаграждения по този текст се изплащат задължително, а не по желание и виждане на някаква помощна работна група от външни лица. Съдът неправилно приел, че въпреки безспорно установената липса на съвместна работна група по т. 4.1.7. между ОДЗМВР - Враца и „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД е налице законосъобразно изпълнение на процедурата за определяне на процесните допълнителни възнаграждения. След като липсва работна група, създадена със заповед на директорите на двете страни, а е налице само едностранно определена работна група с участници с право на

глас единствено от „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД, то изобщо не можело да е налице изпълнение на договора в тази му част. Следвало да се има предвид, че в случая се касае единствено за изпълнение на договорни отношения, в които ищецът изобщо не е страна и върху които не може да влияе. Изводите на съда представлявали опит да се заобиколят както съответните норми на процесните договори, така и повелителните норми на закона, въпреки очевидния факт, че за процесния период нито един служител на ОДМВР - Враца не участвал в работна група с право на глас, нито бил определен за участник в такава група със заповед на директора на ОДМВР — Враца. Порокът при определяне на месечните възнаграждения от ответника не се променял - въпреки всички приложени документи, Вътрешни правила, списъци и протоколи няма законосъобразно обяснение защо директорът на ОДМВР - Враца е наредил на ищеца да бъдат изплащани месечни възнаграждения в значително намален размер от този, който е договорен и предоговарян многократно в процесните договори и анексите към тях.

Съдът неправилно извел правен извод, че възложителят може едностранно да променя и да намалява цената на договорите, като определя по-нисък процент на допълнително възнаграждение по колона 5 от приложение 4, свързано с т. 6, б. „г“ от РМС № 282/1993 г. Вътрешните правила на възложителя представлявали едностранно изменение на цената на договора от страна на Възложителя по смисъла на чл. 116, ал. 1, т. 1 от ЗОП. В т. 2 от процесните договори били посочени клаузите за цена, плащане и изменение на цените. Това можело да се случи само и единствено след изменение на Таблицата за средномесечна цена на услуга или на минималната работна заплата. В нито един случай намаляването на допълнителното възнаграждение по РМС № 282/1993 г. не било обвързано с Таблицата или с МРЗ, а било едностранно, произволно и немотивирано определено от възложителя, с което се нарушавали клаузите по договора. Съответно от това едностранно нарушаване на клаузите на договора не можело да произтече право или задължение за директора на ОДМВР - Враца също да редуцира до този размер допълнителните възнаграждения по РМС № 282/1993 г. Следователно директорът на ОДМВР - Враца не можел да се позове на правомерно изпълнение на клауза по договорите при изплащане на намален размер на допълнителното възнаграждение по РМС № 282/1993 г., тъй като било налице очевидното им нарушение. Съдът се позовавал на Вътрешни правила, издадени от ответника ОДМВР - Враца, които обаче, визират текстове и точки, които не съществуват в приложените по делото Вътрешни правила на „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД. Вътрешните правила, издадени от изпълнителния директор на „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД, съдържали клаузи, които не кореспондират с мотивите на съда. Първоначалните Вътрешни правила № УС.ФЗ.ПВЛ.01/02 от 01.07.2019 г. съдържали изричното изискване в т.2.2. работната група да предлага на изпълнителния директор на „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД да изплаща процесните допълнителни възнаграждения, което било невъзможно, тъй като ищецът не бил служител на АЕЦ - Козлодуй, съответно нямал никакви отношения с това юридическо лице и не можел да получава възнаграждения от него. На следващо място тези Вътрешни правила изисквали чрез т. 1.3.3. мотивиран доклад от началника на РУ - АЕЦ Козлодуй, както и в т. 4.5.1. изложени мотиви и мотивирани предложения относно определянето и изплащането на възнагражденията на служителите, включително и на

ищеца. В нито един от докладите на началника на РУ - АЕЦ Козлодуй нямало такива мотиви, както и мотиви и в протоколите на работната група. По този начин за целия период от началната дата на претенцията на ищеца до 08.09.2021 г., когато били приети следващите Вътрешни правила, налице било тотално нарушение на Вътрешните правила както от възложителя, така и от изпълнителя на договора. Това на свой ред не можело да се вмени във вина на ищеца, за когото не се спорело, че е изпълнявал задълженията си през процесния период, т.е. имал правото да получи пълното възнаграждение за труда си съгласно Ценовата таблица по договорите. Следователно съдът едновременно приел относимостта на тези Вътрешни правила и не извършил съответната преценка, при която е безспорна и очевадна изискуемата липса на мотиви за целия период от 15.06.2020 г. до 08.09.2021 г. Следващите Вътрешни правила с № 80.ЧР.00.ПВЛ.001/03 от 08.09.2021 г. отново съдържали горната т. 2.2. със същия текст, като изисквали работната група да преценява, т.е. да мотивира предложенията си за определяне и заплащане на процесните допълнителни възнаграждения. Съдът приемал погрешно, че между страните по договорите е било налице съгласие за намаляване на базовия процент по Ценовата таблица, въпреки изричното изявление на ответника ОДМВР - Враца, че директорът на ОДМВР - Враца не е бил запознат с процесните Вътрешни правила на възложителя и те не са достигнали до него. Съдът тълкувал погрешно изискването на чл. 6, б. „г“ от РМС № 282/1993 г., като не се съобразявал с изискването на чл. 46, ал. 1 от Закона за нормативните актове. Съдът твърдял, че липсват източници, които да установят при какви обстоятелства се дължи максимално възнаграждение на ищеца, поради отмяна на Наредба за комплексно оценяване на условията на труд, като единствено приложими били тези, които били разпоредени от изпълнителния директор на АЕЦ Козлодуй ЕАД и приети от директора на ОДМВР - Враца. Целта на тълкуваната норма на чл. 6, б. „г“ от РМС № 282/1993 г. не можела да се установи от разпоредбите на Наредбата за комплексно оценяване условията на труд и по-специално от нормата на чл. 23 от тази Наредба. Въз основа на общата разпоредба на чл. 114 от КРБ и чл. 75, ал. 1 от АПК, РМС № 282/15.07.1993 г. имал характера на нормативен акт, тъй като бил издаден по приложение на закон. Дори да се приеме, че основната нормативна уредба към момента на издаване на РМС 282/1993 г. се съдържала в Наредбата за комплексно оценяване на условията на труд, то отново бил налице конкретен акт, действал към момента на издаване на Решението и отразяващ целта на чл. 6, б. „г“ от РМС № 282/1993 г. Съгласно чл. 46, ал. 1 от Закона за нормативните актове разпоредбите на нормативните актове се прилагат според точния им смисъл, а ако са неясни, се тълкували в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България. Целта на тълкувания акт (РМС № 282/15.07.1993 г.) била ясно дефинирана към датата на издаване на акта и не търпяла никакви неясноти. Чл. 6, б. „г“ отпразвяла единствено и точно към реда и условията на действалата към момента на издаването на акта Наредба за комплексно оценяване условията на труд, респективно към чл. 23 от същата Наредба. Тази наредба уреждала допълнителни възнаграждения за такива условия на труд, които се явяват вредни за работниците и служителите. Съответно целта на чл. 6, б. „г“ от РМС № 282/1993 г. бил именно да уреди допълнителни възнаграждения с

постоянен характер за работещите полицаи и пожарникари в АЕЦ - Козлодуй, които работят при вредни условия, в зависимост от отработените от тях дни. Чл. 23 от посочената Наредба сочел, че Работникът или служителът получава допълнително трудово възнаграждение в зависимост от действително отработеното време в неблагоприятни условия на труд. Именно такава била и претенцията на ищеца - да му бъде заплатено в пълнота уговореното допълнително трудово възнаграждение по този текст от РМС № 282/1993 г. Ако има някакво намаляване на дължимото по този текст допълнително възнаграждение, то можело да бъде единствено на основание действително отработеното от ищеца време и на никакви други основания, особено пък на извъндоговорни текстове, приети със заповед на директора на търговско дружество в противоречие с нормативните изисквания. На следващо място неяснота на разпоредби на нормативни актове се преодолявала чрез тълкуване в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби. Дори да се приеме, че посочената Наредба не намира приложение към момента, въпреки че отразява целта на чл. 6, б. "г" от РМС № 282/1993 г., то налице били действащи разпоредби на други нормативни актове, които установяват отношението на правовия ред към конкретните обществени отношения. Такива разпоредби се съдържали в ПОСТАНОВЛЕНИЕ № 235 на МС от 31.07.2014 г. за определяне на условията за изплащане и размерите на допълнителното възнаграждение за работа при специфични условия на държавните служители в Министерството на вътрешните работи, Обн., ДВ, бр. 66 от 8.08.2014 г., в сила от 8.08.2014 г., доп., бр. 57 от 28.07.2015 г., в сила от 28.07.2015 г., изм. и доп., бр. 33 от 25.04.2017 г., в сила от 25.04.2017 г., изм., бр. 76 от 5.09.2023 г., в сила от 1.08.2023 г. По-специално в чл. 3 вр. чл. 1 и т. 1.1. от ПМС № 235/2014 г. изрично се сочило, че допълнителното възнаграждение на държавните служители по чл. 142, ал. 1 от ЗМВР, работещи в АЕЦ - Козлодуй, какъвто бил ищеца, се изплаща в пълен размер независимо от продължителността на работното време. Тази разпоредба била още по-благоприятна за ищеца, тъй като установявала при прилагане на тълкуване по аналогия по чл. 46, ал. 1, предл. първо от ЗНА, че той следва да получава цялото първоначално посочено допълнително възнаграждение по чл. 6, б. „г" от РМС № 282/1993 г., независимо колко дни е бил ангажиран с дейности по защита на АЕЦ - Козлодуй. Заплащането на възнаграждението по ПМС № 235/2014 г. било уговорено отделно от заплащането по чл. 6, б. „г" от РМС № 282/1993 г. в процесните договори, видно от колони 5 и 6 на Приложение 4 „Ценова таблица". Горното обосновавало еднозначния извод, че както към датата на издаване на РМС № 282/1993 г., така и към настоящия момент нормативната уредба (напр. ПМС № 235/2014 г.) изрично указва, че единственото условие за намаляване на първоначално уговореното максимално възнаграждение на един служител по чл. 6, б. „г" от РМС № 282/1993 г. би могло да бъде само отработеното от него време при съответните вредни условия. Това би могъл да бъде и единствения правомерен и законосъобразен смисъл на договореното между ОДМВР - Враца и АЕЦ - Козлодуй ЕАД. Ответникът следвало да докаже при условията на пълно и главно доказване, че е изплатил правомерно на ищеца всички дължими суми по процесното допълнително възнаграждение. Въпреки че в открито съдебно заседание вещото лице изрично посочило, че за декември 2022 г. на ищеца не е било изплатено допълнително възнаграждение, съдът изобщо не взел

предвид факта, че не са налице никакви документи, които да установяват и доказват основанието за незаплащане на това възнаграждение, в размер на 447,30 лв. със съответстващата му лихва от 23,55 лв.. Дори всички останали доводи да били основателни, то в случая било налице дължимо, но незаплатено възнаграждение, което съдът следвало да присъди при всички случаи. Въззивникът претендира присъждане на направените по делото разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор от ответника ОДМВР - Враца, в който се изразява становище, че въззивната жалба е неоснователна, а обжалваното решение – правилно и законосъобразно.

Оспорват се наведените в жалбата доводи, че районният съд е смесил видовете плащания по ЗМВР с дължимото възнаграждение по договора за охрана с "АЕЦ Козлодуй" ЕАД. Навеждат се доводи, че на основание чл. 92, ал. 1, т. 1 ЗМВР и след проведена обществена поръчка между ОДМВР-Враца и "АЕЦ Козлодуй" ЕАД е сключен Договор за охрана на ядрените съоръжения, ядрения материал и радиоактивните вещества на "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, осъществяващ се чрез охрана на стратегически обект от значение за националната сигурност и охрана при съпровождане на товари по чл. 92, ал. 3 ЗМВР. Пояснява се, че съгласно чл. 92, ал. 9 ЗМВР – приходите и разходите от дейността на МВР по ал. 1 и ал. 3 и разходите по ал. 2 се отчитат по бюджета на МВР, а ежегодно министърът определя цената на услугата по тези договори за охрана. Посочва се, че с РМС № 282/15.07.1993 г. е прието, че се дължи финансово поощрение на служителите на МВР, работещи в "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, без обаче да се посочва размера и периодичността на плащането му, уговарянето на които е оставено на волята на контрагентите по договора. Изразява се несъгласие с посоченото във въззивната жалба, че в Ценовата таблица, приложение към договора, е посочен пълния размер на допълнителното възнаграждение по РМС № 282/15.07.1993 г., както и че същото се дължи в максимален размер. Посочва се, че ценовото предложение е оферта по проведената процедура по ЗОП, в която е посочен максимален размер на възнаграждението, но не и че то се дължи ежемесечно в този размер. Въззиваемият счита, че в договора за охрана ясно е посочен начина, вида и периодичността на плащане на допълнителното възнаграждение, както и реда – чрез работна група. Този ред впоследствие е уреден с вътрешни правила, с които ОДМВР - Враца се е съгласила. Оспорват се останалите съждения в жалбата, като се заявява, че първоинстанционния съд много правилно тълкувал смисъла на сключения между ОДМВР - Враца и АЕЦ - Козлодуй договор и правилно приложил законовата уредба по случая. Прави се искане за отхвърляне на жалбата като неоснователна. Претендира разноски.

По делото е депозирана частна жалба от ОДМВР - Враца, против постановеното по реда на чл. 248 ГПК определение.

В частната жалба се поддържа, че в законоустановения срок определението е незаконосъобразно и се претендира отмяната му и постановяване на друго, с което да се уважи искането на ищеца по чл. 248, ал. 1 от ГПК. Чл. 78, ал. 8 ГПК, уреждащ правото на възнаграждение за юрисконсултска помощ, препраща към чл. 37 от Закона за правната

помощ, който не обвързвал заплащането на възнаграждение с фактическата и правна сложност на делото, а с вида и количеството на извършената дейност. По делото изобщо нямало доказателства за вида и количеството на извършената дейност, освен приложения отговор на исковата молба (идентичен с другите отговори, предоставени пред същия съдебен състав) и явяването в едно съдебно заседание на юрисконсулта. Липсвали и предвидените в Наредбата за заплащане на правната помощ предпоставки за увеличаване на юрисконсулското възнаграждение над минималния размер. Чл. 37, ал. 2 от Закона за правната помощ изрично сочел, че за оказаната правна помощ се представя отчет, какъвто в случая изобщо липсвал. Същият текст изрично сочел, че при непредставяне на отчет по чл. 38, ал. 2 от ЗПП правната помощ не се заплаща. Видно било, че в рамките на хипотезата на чл. 78, ал. 8 от ГПК такъв отчет може да бъде представен до края на устните състезания, по аргумент от чл. 80 от ГПК, приложим по аналогия. Следователно претенцията за юрисконсултско възнаграждение била произволно определена и нямала обезщетителен характер, каквато била целта на чл. 78, ал. 8 от ГПК, а възнаградителен характер, което било недопустимо. Съдът определил юрисконсултското възнаграждение по реда на чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, докато приложимият текст бил чл. 23, т. 1, изр. второ от същата Наредба, уреждащ заплащането на възнаграждение по трудови дела с материален интерес. Дори да се приемела практическа идентичност между двата текста, то основанието за определяне на възнаграждението бил материалният интерес. Аргумент за това твърдение била общата хипотеза на защита по трудови дела, уредена в чл. 23, т. 1, изр. първо от Наредбата, което сочело, че по трудови дела възнаграждението е от 50 до 180 лв.. Едва материалният интерес, и то значителният материален интерес, би обусловил възнаграждение, определено над минимума. В случая претендираната от ищеца обща сума била в размер под десет минимални работни заплати, което не обосновавало увеличаването ѝ над нормативно установения минимум. С оглед проведеното едно съдебно заседание, без призоваване на свидетели и с изслушване на една съдебно-счетоводна експертиза, по която юрисконсултът на ответника не направил възражения и не задал въпроси, както и с оглед на факта, че нямало никаква яснота и доказателства какво реално време е било необходимо на юрисконсулта да изготви и представи копията от материалите по делото, дали изобщо тези материали са били изготвени и предоставени от юрисконсулта, както и колко време е било необходимо на юрисконсулта да размножи по делото един от типовите отговори по всички такива дела, водени в Районен съд - Враца (налице били множество такива дела и било служебно известно на състава, че се касае за изцяло идентични документи, с изключение на номера на делото и трите имена на ответника), определеният размер за юрисконсултско възнаграждение бил прекомерен. Посоченият от съда труд, положен от юрисконсулта, нямал никакво реално измерение и както съдът правилно отбелязвал, липсвали доказателства за вида и количеството на извършената дейност.

Постъпил е отговор, с който се иска да бъде оставена без уважение частната жалба.

В отговора се излага, че съдът отхвърлил искането на ищеца за промяна на размера на постановеното юрисконсултско възнаграждение. Мотивирано обсъдил причините да

отхвърли претенцията. Изложените мотиви на съда били правилни и законосъобразни. Делото било с практическа, техническа и юридическа сложност и били положени усилия не само в представяне на необходимите доказателства, но било осъществено процесуално представителство в съдебно заседание. Изложените доводи за прекомерност на юрисконсултското възнаграждение с оглед еднотипността на 28-те дела било неиздържано, защото по всяко дело били представени доказателства, отговор на искова молба и били осъществени процесуални действия. Размерът на присъденото юрисконсултеко възнаграждение бил съответен на сложността на делото и определен правилно по справедливост от съда, поради което частната жалба била неоснователна и следвало да се остави без уважение като такава.

След като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, настоящият състав намира, че фактическата обстановка се установява така, както е възприета от първоинстанционния съд. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови доказателства по смисъла на чл. 266, ал. 2 и ал. 3 от ГПК, които да променят така приетата за установена от първостепенния съд фактическа обстановка. В тази връзка в мотивите на настоящия съдебен акт не следва да се преповтарят отново събраните в първата инстанция доказателства, които са обсъдени правилно, като са преценени релевантните за спора факти и обстоятелства.

Предвид възприемането на установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка, въззивният съд достигна до следните правни изводи:

По въззивната жалба:

При проверката на обжалваното решение по реда на чл. 271, ал. 1, изр.1, пр. 1 и 2 ГПК и съобразявайки правомощията си, визирани в чл. 269, ал. 1, изр.1 ГПК, въззивният съд приема, че решението е валидно и допустимо и при постановяването му не са допуснати нарушения на процесуалния и на материалния закон.

С решението, предмет на проверка в настоящото производство, районният съд е отхвърлил изцяло предявените иски и е присъдил разноски.

За решаването на въпроса дали на ищеца се полага допълнително възнаграждение по реда на чл. 179, ал. 4 от ЗМВР, първоинстанционния съд е приел, че получените въз основа на РМС № 282 възнаграждения са допълнителни, те произтичат от факт, стоящ въвн от служебното правоотношение между ищеца и ответника и задължението за тяхното плащане не е на ответника. То произтича от сключения между ответника и "АЕЦ Козлодуй" ЕАД договор и приложението към него. Върху размера на тези възнаграждения и условията за тяхното изчисляване и изплащане ищецът не може да влияе, тъй като не е страна по договора. Ищецът не е адресат и на РМС № 282, поради което не може да претендира сумата и въз основа на това решение. За да претендира ищецът допълнително възнаграждение от ответника, размерът на същото и основаниято, на което се дължи то, следва да бъдат определени от работодателя на ищеца с изричен акт. Без такъв акт няма основание, на което ответникът да дължи на ищеца допълнително възнаграждение. Приети са за неоснователни

и доводите на ищеца, че размерът на допълнителното възнаграждение е фиксиран и се дължи в пълния размер, посочен в колона 5 в Ценовите таблици към договора, а изплащането в по-нисък размер е едностранно намаляване на възнаграждението му. Считано от 31.03.2006 г. Наредбата за комплексно оценяване условията на труд е отменена, поради което и следващите се съгласно чл. 6, б. г от РМС №282 допълнителни възнаграждения не могат да бъдат изчислени по този ред. След като нормативно не са определени долна и/ или горна граница на размерите, няма пречка размерите и критериите за тяхното изчисляване да бъдат свободно уговорени между субектите по правоотношението по чл. 92, ал. 1 от ЗМВР, а именно сключилите договора за охрана "АЕЦ Козлодуй" ЕАД и ОДМВР гр. Враца. Размерите са уговорени в сключения договор, същите са според заеманата длъжност и са посочени в максимален размер, на който извод навежда граматическото тълкуване на уговорките - "до една минимална работна заплата за страната" и "до ...% от минималната работна заплата". В договора не са предвидени минимални размери на допълнителното възнаграждение, в които същото задължително да бъде изплатено, нито пък се съдържа уговорка, че допълнителното възнаграждение следва да бъде плащано на всеки служител винаги в максимално уговорения размер. Изложеното е мотивирало първия съд да не сподели виждането на ищеца, че на всеки служител се дължи максимума от уговореното в ценовите таблици към договора. Предвид неоснователността на предявеният главен иск, за неоснователен е приет и предявеният акцесорен иск за мораторна лихва и исковете са отхвърлени, като такива.

С обжалваното решение съдът се е произнесъл и по въпроса за разноските.

С определение, постановено по реда на чл. 248 ГПК, първоинстанционният съд е отхвърлил молбата на ищеца за изменение на решението в частта за разноските.

Като взе предвид оплакванията в жалбата, доводите и съображенията, изложени от страните, и като анализира и прецени събраните по делото доказателства, въззивният съд намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Между страните не се спори, че през процесния период от 16.07.2022 г.-15.06.2023 г. са били обвързани от валидно служебно правоотношение, по силата на което ищецът е заемал длъжността „***” в сектор „Охранителна полиция” в РУ АЕЦ Козлодуй към Областна дирекция на МВР – Враца и е имал статут на държавен служител по смисъла на чл.142, ал.1, т.1, предл.1 от ЗМВР, както и че през процесния период е работил на смени по график, всяка с продължителност по 12 часа при режим: дневна, нощна и два дни почивка и е полагал труд и през нощта (през времето от 22.00 до 06.00 часа), при сумарно отчитане на отработеното време в съставени за тази цел протоколи, изготвени за всяко тримесечие, за което обстоятелство също липсва спор между страните.

Безспорно е по делото, че за процесния период, с изключение на месец декември 2022 г., ищецът е получил допълнително възнаграждение по силата на Решение № 282 от 15 юли 1993г. на МС и договори за охрана на стратегически обект „АЕЦ Козлодуй” ЕАД, сключени в изпълнение на същото министерско решение, в размер на 60% от минималната работна

заплата. За същия период ищецът претендира заплащане на допълнително възнаграждение в размер на още 10%, като твърди, че му се дължи допълнително възнаграждение в размер на 70% от минималната работна заплата, а също и допълнително възнаграждение за месец декември 2022 г..

Настоящият състав намира за неоснователно оплакването на жалбоподателя, че първоинстанционният съд е смесил двете правни отношения по чл. 92 ЗМВР и по чл. 158 и чл. 159 ЗМВР.

Чл. 92, ал. 1 ЗМВР урежда особена хипотеза, при която въз основа на сключен договор МВР предоставя услуга по охрана на обекти с особен статут, сред които са стратегическите обекти от значение за националната сигурност, какъвто е АЕЦ – Козлодуй, за която получава възнаграждение.

Ноторно известен факт е, че АЕЦ "Козлодуй" ЕАД гр. Козлодуй е стратегически обект от значение за националната сигурност, съгласно Постановление № 181/20.07.2009 г. на МС, по отношение на който може да бъде осъществявана охрана от полицейски органи, въз основа на сключен договор с Министерството на вътрешните работи, изводимо от разпоредбата на чл. 92, ал. 1, т. 1 ЗМВР (съгласно Постановление № 3 от 10 януари 2013г.), като в случая са приложени договор № ***/12.06.2017 г. и договор № ***/20.05.2021г. и допълнителните споразумения към тях за охрана на ядрените съоръжения, ядрения материал и радиоактивните вещества на АЕЦ "Козлодуй", ведно с приложенията, общи условия на договора и типова калкулация за услугата по чл. 92, ал. 3 ЗМВР. В тях ясно е посочен начина, вида и периодичността на плащане на допълнителното възнаграждение. Посочен е реда за определяне на размера им - чрез работна група и впоследствие с вътрешни правила по Решение № 282/1993 г. на МС, утвърдени със Заповед № АД- 1960/16.07.2019г., Заповед № АД – 2630/14.09.2021 г. и Заповед № АД – 1566/03.06.2022 г. на изпълнителния директор на "АЕЦ Козлодуй", с които ОД на МВР – Враца е изразила съгласие.

С оглед приетата фактическа обстановка, настоящият съдебен състав намира, че в случая са налице две самостоятелни правоотношения.

От една страна е налице служебно правоотношение между страните по делото – ищеца и ответната ОДМВР-Враца, а от друга страна е налице облигационно правоотношение между ответника и "АЕЦ Козлодуй" ЕАД, произтичащо от сключени помежду им договори за охрана от полицейски органи. Първото правоотношение възниква на основание чл. 92, ал. 8 вр. ал. 1 ЗМВР, като служебното положение и статутът на държавните служители, назначени на това основание, се урежда от ЗМВР. Съгласно чл.176-чл.179 ЗМВР, на държавните служители в МВР се дължат основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, в т.ч. и посочените в чл. 179, ал. 4 ЗМВР други възнаграждения в случаи, определени със закон или с акт на Министерския съвет. Задължена страна по служебното правоотношение за заплащане на основното и на допълнителните възнаграждения е съответната структура по чл. 37 ЗМВР, която в случая е ОДМВР-Враца. Второто правоотношение възниква на основание чл. 92, ал. 4 вр. ал. 1 ЗМВР

и произтича от сключен договор за услуга, по силата на който възложителят "АЕЦ Козлодуй" ЕАД заплаща възнаграждение за предоставената му от изпълнителя ОДМВР-Враца услуга. Съдът намира, че самостоятелният характер на тези отношения е относителен, тъй като компонент от общата цена по договора за охрана, която възложителят дължи на изпълнителя, е възнаграждението за служителите на МВР, осъществяващи тази охрана. Това възнаграждение се определя от министъра на вътрешните работи в утвърдена от него Таблица за средномесечна цена на услугата за охрана на обекти, извършвана от полицейските органи по чл. 92, ал. 1 от Закона за МВР, и е залегнало в к4 на Приложение № 4 към договора - Ценова таблица. В к5 на същото Приложение № 4 като част от цената на услугата пък е посочено допълнителното възнаграждение по РМС № 282/1993 г. Следователно дължимите възнаграждения на служителите на МВР представляват част от цената на услугата, която "АЕЦ Козлодуй" ЕАД дължи на ОДМВР-Враца.

Фактът, че цената на услугата се заплаща от възложителя "АЕЦ Козлодуй" ЕАД не означава обаче, че същият изземва от МВР функциите на работодател на полицейските служители. Между двете правоотношения е налице връзка, произтичаща от начина, по който се определят възнагражденията на служителите на МВР, която обаче не променя правата и задълженията в служебното правоотношение между страните в настоящия правен спор, а именно - задължено лице за изплащане на дължимите възнаграждения на ищеца е ОДМВР-Враца. Аргумент в подкрепа на този извод може да се изведе и от разпоредбата на чл. 92, ал. 9 ЗМВР, според която приходите и разходите от дейността на МВР по ал. 1 и 3, в т.ч. попадат приходите от договорите за охрана от полицейски органи, вкл. и на стратегически обекти от значение за националната сигурност, се отчитат по бюджета на МВР. Това означава, че цената на услугата по сключваните между "АЕЦ Козлодуй" ЕАД и ОДМВР-Враца договори за охрана, в която се включват и възнагражденията на служителите на МВР, които осъществяват охрана на централата, се превежда от възложителя "АЕЦ Козлодуй" ЕАД по бюджета на МВР, но изплащането им на служителите се дължи от ОДМВР-Враца.

Въззивника, чрез процесуалният си представител счита, че по силата на служебното му правоотношение с ОДМВР – Враца и въз основа на т. 6, б. „г“ от РМС 282/1993 г. и на основание чл. 179, ал. 4 ЗМВР му се дължи допълнително възнаграждение за прякото му участие в осъществяване защитните дейности на централата, което е в по – голям размер от изплатеното му за процесния период, като претендира присъждане на разликата. Настоящият състав счита, че в конкретния случай не са приложими общите норми, тъй като е налице специален закон – чл. 179, ал. 1 от ЗМВР, в който е предвидено допълнително възнаграждение за нощен труд, като реда и условията са били определени в наредба на министъра на МВР, а техният размер с цитираните заповеди. В този смисъл е решение № 55 от 07.04.2015 г., по гр. д. № 5169/2014 г. на ВКС, III г. о. и решение № 197 от 07.10.2019 г., по гр. д. № 786/2019 г. на ВКС, IV г. о.

Плащането на допълнително възнаграждение по т. 6, б. „г“ от РМС № 282/1993 г. действително е нормативно уредено задължение за АЕЦ – Козлодуй, но неговият конкретен

размер не е определен в нормативната уредба. Възложителят по договора „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД не изземва от МВР функциите на работодател на полицейските служители, ангажирани с изпълнението на предмета на договорите, а единствено заплаща цена на предоставената услуга, включително и нормативно уредените допълнителните възнаграждения, но в размери, договорени между страните по договора. Следователно средствата за заплащане на възнагражденията по РМС № 282/1993 г. са собственост именно на възложителя по договора – „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД и след като размерът им не е нормативно уреден, то негово право е да определи този размер в границите, за които е постигнато съгласие с изпълнителя – работодател.

Въззивника в исковата молба и във въззивната жалба се позовава като основание за плащане на т. 6, б. „г“ от РМС № 282/1993 г., но всъщност основаниято е по т.6, б. „в“ от РМС № 282/1993г. визиращо поощряване на служителите на МВР при изпълнение на възложените им защитни дейности. Но дори и това основание да е въведено в процеса, то исковата претенция пак е неоснователна, тъй като това е залегнало в приложените и приети вътрешни правила. Видно от същите ежесечно изпълнителят ОДМВР Враца, чрез своето подразделение РУ АЕЦ - Козлодуй изготвял и предоставял на определената работна група обобщени доклади и списъци, в които са посочени претендираното и дължимото се на служителите му възнаграждение за изпълнението на договорите, чрез осъществяването на охраната, които са подписвани от Началник РУ- АЕЦ - Козлодуй, който е присъствал на заседанията на работната група и е подписвал изготвения протокол. Работната група съгласявайки се с направените от Началник РУ АЕЦ - Козлодуй предложения е приемала обобщени доклади и предлагала да се изплатят посочените в тях възнаграждения на служителите на РУ АЕЦ - Козлодуй за съответните месеци. Всички съставени протоколи с изготвените предложения били утвърдени от ръководителите на страните по договора, а именно Изпълнителния Директор на „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД и Директора на ОДМВР Враца. Изготвени били от Началник РУ АЕЦ - Козлодуй списъци на служителите от РУ АЕЦ- Козлодуй, които са осъществявали охрана на територията на „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД гр. Козлодуй, обобщени доклади относно определяне размера на допълнителното парично възнаграждение „поощрение“ по Решение № 282 на МС за физическа защита на стратегически обект „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД, полагащо се на служителите на РУ АЕЦ Козлодуй и Протоколи от заседания на работна група за определяне на допълнителни възнаграждения на служителите на МВР, утвърдени от Изпълнителния Директор на „АЕЦ Козлодуй“ ЕАД и Директора на ОДМВР Враца за иския период. В тази връзка са неоснователни възраженията на въззивника свързани със законосъобразността по определяне на състава и структурата на работната група, предлагаща размера на индивидуалните допълнителни възнаграждения, както и механизмът за тяхното определяне. Основа за изчисляването им е МРЗ или определен процент от нея според заеманата длъжност. Същите са с постоянен характер, като всеки, който е отработил работните дни за месеца, получава еднакъв размер – 60% от максимално определените с договора размери според заеманата длъжност /от една МРЗ, от 70% от МРЗ и т.н./, т.е. служителят за прякото си участие в защитните дейности на централата, получава допълнителното възнаграждение.

При така очертаните в договорите и във ВП цели, а именно – мотивиране и поощряване на служителите на МВР при изпълнение на дейността им в "АЕЦ Козлодуй" ЕАД в зависимост от личния принос на всеки от тях и резултатите от защитната дейност, настоящият съдебен състав намира, че претендираното в рамките на настоящето съдебно производство допълнително възнаграждение е такова, което има пряка връзка със служебното представяне на служителите на МВР и основаниято за дължимост на същото е по чл. 179, ал. 4 ЗМВР вр. т. 6, б. "в" от РМС № 282/15.07.1993 г., а именно - поощрение на служители на МВР за положен труд по охрана на "АЕЦ Козлодуй".

Видно от заключението по изготвената ССЧЕ, на ищеца е изплатен в пълен размер дължимото му се за периода допълнително възнаграждение, с изключение на месец декември 2022 г., а именно 60% от сумата, представляваща 70% от МРЗ. Ищеца е развил в жалбата и още в исковата молба доводи, че ответника незаконосъобразно не му заплатил допълнително възнаграждение за декември 2022 г. с основаниято, че не е показал добри медицински показатели при прегледи, проведени в медицинската служба на АЕЦ - Козлодуй, която през този период работела в нарушение на закона, като нерегистрирано по надлежния ред лечебно заведение, без правомощия да извършва медицински прегледи. Искането на ищеца за допълнително възнаграждение за месец декември 2022 г. е неоснователно, като такива са и оплакванията в жалбата срещу неприсъждането на такова възнаграждение от първия съд, а основанията за това са обстойно разгледани по – горе и същите се свеждат до липса на нормативно, договорно или по друг правнозначим начин уредено задължение за конкретен дължим на ищеца размер на претендираното от същия допълнително възнаграждение.

При тези съображения съдът намира, че искът с правно основание чл. 179, ал. 4 ЗМВР за заплащане на допълнително възнаграждение в посочения размер за процесния период, ведно със законната лихва, считано от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане, е неоснователен и недоказан, поради което правилно е отхвърлен от районния съд.

Поради акцесорния характер на претенцията за мораторна лихва и с оглед неоснователността на главния иск, искът с правно основание по чл. 86 ЗЗД също е отхвърлен правилно.

Предвид горното, след съвкупен и самостоятелен анализ на фактите по делото и съобразявайки задължителния характер на решенията на ВКС, постановени в рамките на тълкувателната му дейност, настоящият състав приема, че въззивната жалба е неоснователна, а поради съвпадане на изводите на настоящата инстанция с тези на районния съд, обжалваното решение е правилно и следва да бъде потвърдено в условията на чл. 272 ГПК чрез препращане към мотивите на първоинстанционният съд, който е обсъдил събраните доказателства обстойно и задълбочено, не е допуснал нарушения на съдопроизводствените правила и е приложил правилно материалния закон.

По частната жалба, депозирана от ищеца, срещу постановеното по реда на чл.248 ГПК определение:

Настоящият въззивен състав не споделя оплакванията на въззивника, че всички посочени от ответника документи са били изготвени от юрисконсулта напълно еднотипно по всички дела, водени срещу ОДМВР-Враца, всички негови действия са изцяло повтарящи се и делото не се отличава с особена фактическа и правна сложност.

По настоящото дело юрисконсултът на ОДМВР-Враца е извършил процесуални действия по изготвяне и подаване на писмен отговор на искова молба, участвал е в открито съдебно заседание, в което е събрано заключение на вещо лице, представил е и немалък обем писмени доказателства.

Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 8, изр. 2 ГПК, размерът на присъденото юрисконсултско възнаграждение не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на чл. 37 ЗПП. Съгласно тази разпоредба заплащането е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на МС. Въз основа на тази разпоредба е приета и Наредбата за заплащане на правната помощ. Следователно размерът на юрисконсултско възнаграждение следва да се определи от съда според вида на делото и в размерите, определени в НПП.

Съобразно вида на делото, съдът намира, че следва да приложи разпоредбата на чл. 25, ал. 1, т. 1 НПП и да определи размера на възнаграждението в границите от 100,00 лв. до 360,00 лв..

Съобразявайки характера и тежестта на делото, броя на предявените искове и процесуалните действия на пълномощника – юрисконсулт на ответната страна, съдът намира, че следва да определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 250,00 лв..

По изложените съображения частната жалба е неоснователна, като обжалваното определение по чл. 248 ГПК, следва да бъде потвърдено.

По разноските пред настоящата инстанция:

Процесуалният представител на въззивника не е поискал присъждане на разноси, поради което, а и с оглед изхода на делото такива не му се дължат. Пълномощникът на въззиваемата страна ОД на МВР Враца е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като с оглед изхода на делото пред настоящата инстанция, въззивникът следва да бъде осъден да заплати на ОД на МВР сумата 250,00 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Така мотивиран, Врачанският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 624/03.11.2023 г., постановено по гр. д. № 1507/2023

г. по описа на Районен съд - Враца.

ПОТВЪРЖДАВА определение № 1849/20.11.2023 г., постановено по гр. д. № 1507/2023 г. по описа на Районен съд – Враца, по реда на 248 ГПК.

ОСЪЖДА В. С. З., с ЕГН *****, от *** да заплати на Областна дирекция на МВР - Враца, с БУЛСТАТ ***, юрисконсултско възнаграждение за въззивната инстанция в размер на 250,00 лева.

Решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____